

[Udenrigsministeren]

Så er der flere ordførere, der har været inde på den nordiske dimension. Flere, og også SF, har savnet en henvisning til Norden i dagsordenen. SF har også glemt det selv, men jeg forstod, at fru Margrete Auken mente, at det alligevel skulle opfattes på den måde, at Norden var nævnt. Det er da et vigtigt spørgsmål, og jeg mener også – sådan læser jeg da i hvert fald hr. Svend Aukenes dagsordensforslag – at der netop i omtalen af EFTA-processen ligger nogle tanker om, hvordan vi kan styrke Nordens deltagelse i det fremtidige europæiske samarbejde. Jeg mener, det er meget vigtigt at se netop den nordiske dimension i lyset af det billede af det nye Europa, som begynder at tegne sig.

Her vil jeg minde om, at den såkaldte Oslo-Bruxelles-proces, som startede i januar sidste år, og som jo sigter imod etablering af det, man kalder et økonomisk rum i Europa, er en proces, som jeg allerede i min indledning i dag henviste til ved at sige, at nu håber vi, at der meget snart kommer gang i konkrete forhandlinger, der skal føre frem til dette økonomiske rum, der vel bedst kan beskrives, lidt primitivt måske, som en slags fælles indre marked. Men her nytter det så ikke at skjule de problemer, vi står over for i dag.

Vi står over for to hovedproblemer. Det første hovedproblem er, at de indledende drøftelser har vist, at man i EFTA-kredsen fortsat ønsker alt for mange undtagelsesbestemmelser, og at det derfor har ført til, at man i EF-kredsen siger: Nej hov! Hvis man skal være med, så er det altså ikke a la carte, sådan at man vælger og vrager. Det skal være uden alle de undtagelser.

Det andet problem er, at EFTA-landene har et meget naturligt ønske om medbestemmelse i EF's beslutningsproces omkring disse spørgsmål. Men her må man se tingene i øjnene og erkende, at det ønske står svagere i dag, end det gjorde, da processen startede for over 1 år siden, netop fordi Europa og resten af verden har ændret sig i løbet af det år. Dette at give ikke-medlemslande adgang til deltagelse i EF's beslutningsproces, vil alt andet lige svække EF's beslutningsproces. Med de udfordringer, EF er stillet over for som følge af udviklingen i Øst- og Centraleuropa, er der en voksende uvilje i EF-landenes kreds til at svække EF's beslutningsproces.

Det er de realiteter, man står over for, og det er selvfølgelig de nordiske landes egne beslut-

ninger og de øvrige EFTA-landes egen beslutning, hvordan de vil reagere på denne situation. Men det må dog være vores naturlige opgave at fortælle dem om mulighederne, og dér må vi sige rent ud til dem, at mulighederne for en a la carte-tilslutning og for at komme ind, som man oprindeligt havde ønsket det, i EF's beslutningsproces er ikke store for øjeblikket.

Fru Margrete Auken var så inde på det forslag, som SF er kommet med om, at Danmark for nu bedst muligt at varetage også nordiske interesser skulle have regelmæssige møder på højt plan de nordiske lande imellem om EF-spørgsmål. Jeg kan sige, det har vi. Vi har det på embedsmandsniveau, og vi har det også på udenrigsministerniveau, hvor vi efterhånden fast drøfter EF-spørgsmål. Men fru Margrete Auken og SF er gået videre og mener, at vi skal holde faste ministermøder forud for EF-møder. Hertil må jeg sige, at det ville være spild af tid til en velmet, men i dette tilfælde tom demonstration. Vi kender udmærket hinandens synspunkter. Dem kender vi gennem de løbende kontakter, der er. Derfor skal vi ikke bruge kræfterne på den slags møder, slet ikke, da det kunne skabe et falsk indtryk af, at Danmark så var rede til at optræde som vores egen forhandlingsmodpart under møder i EF-Rådet. Det er vi ikke. Vi er ikke rede til at ofre danske interesser og optræde fast som en slags Nordens talsmand, naturligvis ikke, men vi er rede til at gøre, hvad vi kan for at holde døren åben for de andre nordiske lande i EF. Det er dér, vi skal bruge kræfterne, og de kræfter skal vi bruge først og fremmest i EF-Rådet. Dér gør vi, hvad vi kan for at holde døren åben, men det er klart, at de andre nordiske lande også selv må vise interesse for et kommende eventuelt medlemskab af EF, for at vore EF-partnere er lydøre.

Dér er det regeringens opfattelse, at det er i Danmarks klare interesse, at de øvrige nordiske lande får et så snævert tilknytningsforhold til EF som overhovedet muligt. Det er vores håb, at de med tiden kan blive fulde medlemmer. Prøv engang at tænke på det perspektiv, der er i et nordisk fuldt medlemskab af EF! Prøv at tænke på den gennemslagskraft, den nordiske region kunne få inden for EF som et regionalt samarbejde parallelt med, hvad vi hidtil har set at Beneluxlandenes regionale samarbejde leverer. Det ville for alvor kunne fylde noget indhold i det nordiske samarbejde, som mange jo